

[Indenrigsministeren.]

Med hensyn til Marstalkommunerne ligger det ganske klart; de behandles i denne lovgivning ganske som sognekommunerne.

Og så drillede det ærede medlem mig jo lidt med det ændringsforslag, der var kommet ham i hænde. Om det vil jeg gerne sige, at det var såmænd bare en venlighed, for nu har vi jo været så ondsindede at fremsende et indviklet ændringsforslag med søndagsbrev og derved ødelægge mange medlemmers søndagsfred og -hvile under mild kirketugt, men så ville vi dog denne gang give medlemmerne en chance for inden mødet at få lejlighed til at studere, hvad forslaget gik ud på; men ændringsforslaget er ikke stillet i udvalget, og det bliver det heller ikke.

Hr. Skytte brugte den vending, at disse forslag indebærer indrømmelser til venstre, og det er ubestrideligt, men spørgsmålet er vel, om de indrømmelser er så store, som hr. Thisted Knudsen forestiller sig, i hvert fald når han taler uden for denne sal.

Må jeg sige til hr. Holger Eriksen, at der var ikke noget overraskende for mig i de betragtninger, han fremførte. Jeg erindrers også den glæde, hr. Holger Eriksen følte, da regeringsforslagene blev fremsat i efteråret, og jeg vidste da meget vel, at når vi nu skulle til at lave dette forlig, så sårede vi hr. Holger Eriksen på det dybeste, men det måtte vi jo vide; det må vi tage med i beregningerne, når vi foretager politiske krumspring i dette høje ting.

Endelig har jeg én bemærkning tilbage, idet jeg skal lade det ungdomsfjendske ligge og også hr. Johan Asmussens moralske medforargelse. Det er altså også en bemærkning til hr. Poul Dam. Jeg synes nok, at sagen blev skruet op i et plan, hvor den ikke hører hjemme. Hr. Poul Dam talte om, at der her var stillet krav til partisammenholdet, som gik ud over det anstændige, og at der ved behandlingen af denne sag var udvist foragt over for tingets menige medlemmer af alle partier, og på den baggrund rejste han spørgsmålet: kan man være bekendt at være medlem af folketinget? Nu var det let nok at svare, at hvis „man“ går på ham selv, så må han jo selv overveje det. Men jeg vil dog gerne sige, at jeg har ikke den tro, at jeg er i stand til at yde nogen positiv medvirken ved behandlingen af hvert eneste lovforslag, der fremsættes i dette

ting. Vi har den arbejdsmetode — i hvert fald i mit parti — at vi har partifæller, som vi har tillid til behersker det område, og medmindre man i en enkelt situation principielt måtte være uenig, ja, så følger man den indstilling, som de medlemmer har og fremkommer med, som vi selv har bedt om i udvalget at arbejde med problemerne.

På samme måde ligger det vel, når man står over for at skulle træffe de store politiske afgørelser, som vi kalder det. Jeg blev naturligvis helt varm om hjertet, da et medlem talte om toppolitikere, og jeg måtte anses for at være nævnt i den forbindelse, da også jeg var i Assistenthuset hin ulykkelige aften. Når det drejer sig om forhandlinger, hvor situationen spidser sig til, ville det da være helt urimeligt, om man ikke i partigruppen havde den tillid til dem, man selv har valgt som ledere — skiftende kan det være, men naturligvis med visse centralt placerede — til, at de kunne føre de forhandlinger, som simpelt hen er forudsætningen for, at man kommer videre. Thi det ved vi da alle sammen: hvad nytter det at sidde og forhandle de allerstørste problemer i et udvalg på 17 medlemmer? Der kommer man reelt ingen vegne. Hvis det drejer sig om at træffe en afgørelse, som skal træffes, fordi situationen kræver det, så kræves det af det menige medlem af gruppen, at han har den tillid til de ledere, han selv har valgt, at han accepterer resultatet. Kan han ikke acceptere resultatet, så står han enten som hr. Holger Eriksen frit, eller også vil han, som jeg ville gøre det, sige: kan du ikke tåle lugten i køkkenet, så går du.

Thisted Knudsen: To minutter. Ministeren mente, at jeg havde brugt stærke ord, jeg ved egentlig ikke hvor; ministeren brugte mange ord for at sige meget mindre, end jeg sagde ganske kort, så det kommer vel ud på et, det står lige.

Jeg kan ikke rigtig forstå det formålstjenlige i, at hr. H. C. Toft retter kanonerne mod mig. Jeg skal indrømme, at der er noget at skyde på, det er noget andet, men jeg kan ikke forstå det politisk kloge i at køre denne sag mod venstre, som det egentlig blev gjort, navnlig når man tager kendsgerningerne i betragtning. Hr. H. C. Toft ved ligesom jeg, at over for regeringens forslag var vi et mindretal, for disse